

Sygn. akt I C 428/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2019 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Lidia Grzelak

Protokolant: st. sekr. sąd. Jolanta Dziki

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2019 r. w Ciechanowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. w B.

przeciwko K. S.

z udziałem Fundacji Ochrony (...) w W.

o zapłatę 17442,55 zł

I nakaz zapłaty z dnia 26 listopada 2018 r. wydany w postępowaniu nakazowym w sprawie I Nc 1664/18 utrzymuje w mocy w całości;

II zasądza od pozwanej K. S. na rzecz powoda (...) S.A. w B. kwotę 1200,00 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem uzupełnienia kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 428/19

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. w B. w pozwie z dnia 2 października 2018 r. (data stempla operatora pocztowego) skierowanym do tut. Sądu wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanej K. S. kwoty 17442,55 zł z odsetkami maksymalnymi za opóźnienie za okres od dnia 19 września 2018 r. do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwana zobowiązała się przez podpisanie weksła in blanco dnia 8 listopada 2017 r. do zapłaty w dniu 18 września 2018 r. kwoty wskazanej w wekslu w wysokości 17442,55 zł. Powód wezwał pozwaną K. S. w dniu 19 września 2018 r. do wykupu weksła. Pozwana mimo wezwania do wykupu weksła, nie uregulowała zadłużenia. Do pozwu powód dołączył weksel.

W dniu 26 listopada 2018 r. Sąd Rejonowy w Ciechanowie uwzględnił powództwo w całości i wydał na podstawie weksła nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym w sprawie I Nc 1664/18.

Pozwana K. S. w ustawowym terminie wniosła zarzuty od w/w nakazu zapłaty zaskarżając go w całości i wnosząc o jego uchylenie. W uzasadnieniu pozwana podniosła zarzut nieudowodnienia roszczenia co do zasady i wysokości, zarzut spełnienia zobowiązania, zarzut braku wymagalności roszczenia oraz jego przedwczesność. Ponadto podniosła zarzut zastosowania w umowie klauzul niedozwolonych.

Sprawa, po wniesieniu zarzutów, została zarejestrowana pod sygnaturą I C 428/19.

Pismem z dnia 22 lutego 2019 r. udział w sprawie zgłosiła Fundacja Ochrony (...) w W., wnosząc o oddalenie powództwa, podtrzymując zarzuty zgłoszone w zarzutach od nakazu zapłaty wniesionych przez pozwaną K. S..

Postanowieniem z dnia 6 marca 2019 r. zwolniono pozwaną K. S. od ponoszenia kosztów sądowych w niniejszej sprawie.

Postanowieniem z dnia 11 marca 2019 r. na wniosek pozwanej Sąd wstrzymał wykonanie nakazu zapłaty z dnia 26 listopada 2018 r. wydanego w postępowaniu nakazowym przez Sąd Rejonowy w Ciechanowie w sprawie I Nc 1664/18.

W toku procesu strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 listopada 2017 r. K. S. zawarła z (...) Spółka Akcyjna w B. umowę pożyczki nr (...). Zabezpieczeniem umowy był podpisany przez K. S. weksel in blanco. W umowie pożyczki K. S. zobowiązała się do zapłaty na rzecz pożyczkodawcy kwoty 20880,00 zł tytułem całkowitej kwoty do zapłaty. Na kwotę tą składały się poszczególne składowe: kwota 9000,00 zł tytułem całkowitej kwoty pożyczki, opłata przygotowawcza w wysokości 129,00 zł oraz wynagrodzenie prowizyjne w wysokości 7771,00 zł. Dodatkowo zakupiła usługę (...) za kwotę 1110,00 zł. Zgodnie z postanowieniami umowy naliczone zostały odsetki umowne za opóźnienie w wysokości 2880,00 zł. Pożyczka była oprocentowana w wysokości 9,89 % w skali roku. Kwota zobowiązania miała zostać spłacona w 36 ratach, każda po 580,00 zł (umowa pożyczki wraz z harmonogramem spłat k. 71 – 76, weksel k. 5, deklaracja wekslowa k. 7).

Pismem z dnia 19 lipca 2019 r. (...) Spółka Akcyjna w B. wezwał pozwaną K. S. do zapłaty dwóch zaległych rat pożyczki wymaganych w dniach 16 czerwca 2018 r. oraz 18 lipca 2018 r. K. S. wezwanie do zapłaty otrzymała w dniu 23 lipca 2018 r. K. S. spłacała raty niesystematycznie i z opóźnieniem, ostatnią ratę zapłaciła w czerwcu 2018 r., zaliczoną na poczet raty wcześniej wymagalnej. W związku z brakiem spłat (...) Spółka Akcyjna w B. pismem z dnia 19 sierpnia 2018 r. wypowiedział K. S. umowę pożyczki nr (...) z dnia 8 listopada 2017 r., zawiadamiając jednocześnie o wypełnieniu weksla i wzywając do zapłaty kwoty 17442,55 zł. Wezwanie do wykupu weksla K. S. otrzymała w dniu 27 sierpnia 2018 r. (harmonogram spłat k. 78, 92, ostateczne wezwanie do zapłaty k. 80, dowód doręczenia wezwania k. 84 – 85, wypowiedzenie umowy wraz z wezwaniem do wykupu weksla k. 86, weksel k. 5, dowód doręczenia wypowiedzenia k. 90 – 91).

Sąd jako wiarygodne ocenił dokumenty, gdyż ich prawdziwość nie budzi wątpliwości i żadna ze stron w toku procesu ich nie kwestionowała. Sąd uwzględnił wszystkie dokumenty dołączone do pozwu i złożone przez strony. Przedłożone dokumenty rzeczywiście były sporządzone, a w ich treść nie ingerowano, nie były przerabiane. W tej sytuacji sąd uznał, iż mogą one stanowić podstawę do wydania w sprawie rozstrzygnięcia. Niewątpliwie, konstrukcja umowy jest zrozumiała, a zawarte w niej postanowienia nie są sprzeczne z literą obowiązującego prawa. Pozwana K. S. zgodziła się na zakup usługi (...), dlatego z tego tytułu została naliczona opłata. Pozwana K. S. nie wykazała, aby zaliczenie dokonanych przez nią wpłat nastąpiło niezgodnie z zawartą umową pożyczki.

W ocenie Sądu, zebrany w sprawie materiał dowodowy, wbrew stanowisku pozwanej K. S. wskazuje w sposób jednoznaczny na istnienie roszczenia dochodzonego pozwem, wynikającego z umowy pożyczki z dnia 8 listopada 2017 r. Wezwania oraz inne pisma wierzyciela wysyłane były pod adres wskazany w umowie pożyczki tożsamy z adresem wskazanym w pozwie. Powód dołączył dowody śledzenia przesyłek, z których wynika, że korespondencja była pozwanej doręczana w sposób prawidłowy.

Kwestionowanie przez pozwaną uczciwości warunków, na jakich została zawarta umowa na obecnym etapie postępowania nie zasługuje na uwzględnienie. Wszelkie wątpliwości związane z warunkami zawieranej umowy pozwana powinna ocenić na etapie jej zawierania, a nie na etapie dochodzenia przez powoda zaległych należności. Pozwana K. S. nie skorzystała z możliwości odstąpienia od umowy; co więcej przystąpiła do jej wykonania, spłacając początkowo raty pożyczki. Jeżeli chodzi o podnoszone przez pozwaną zarzuty dotyczące naruszenia zasad współzycia społecznego oraz dobrych obyczajów, jak również zastosowania klauzul abuzywnych bądź mających na celu obejście

przepisów całkowitym koszcie umowy, wskazać należy, że pozwana poprzestaje na ogólnikowym sformułowaniu zarzutów, nie odnosząc ich do konkretnej sprawy; nie wskazała również do jakiej wysokości uznać należy koszty pożyczki należne powodowi za usprawiedliwione.

Sąd zważył, co następuje:

Podstawę prawną dochodzonego roszczenia stanowiło zobowiązanie wekslowe. Powód (...) S.A. w B. był w posiadaniu weksla wystawionego przez pozwaną K. S.. Weksel ten był wystawiony w celu zabezpieczenia roszczenia (...) S.A. w B. wynikającego z zawartej przez strony umowy pożyczki z dnia 8 listopada 2017 r. Pozwana K. S. złożyła zabezpieczenie w postaci weksla in blanco wraz z deklaracją wekslową. Powód (...) S.A. w B. wypełnił weksel in blanco wystawiony przez pozwaną K. S. i wezwał pozwaną do jego wykupu w terminie do dnia 18 września 2018 r.

Prawo wekslowe w art. 10 wyraźnie dopuszcza wystawienie weksla in blanco. Z chwilą wydania weksla wierzycielowi dochodzi do zawarcia umowy skierowanej na powstanie zobowiązania wekslowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2002 r. w sprawie V CKN 1514/00). Jest to umowa warunkowa, albowiem do powstania zobowiązania wekslowego dochodzi dopiero po ziszczeniu się warunku prawnego jakim jest wypełnienie weksla zgodnie z prawem. Czynności prawne, z których wynikają zobowiązania wekslowe mają charakter abstrakcyjny a zatem ich ważność nie zależy od istnienia lub prawidłowości stosunku podstawowego (np. sprzedaż, pożyczka). Same też nie określają celu gospodarczego lub społecznego wynikającego z nich przysporzenia. W razie zatem nieistnienia lub nieprawidłowości stosunku podstawowego dłużnikowi wekslowemu przyznaje się wobec kontrahenta tylko zarzut nienależnego świadczenia, a gdy sumę wekslową już zapłacił - roszczenie o zwrot nienależnego świadczenia. Oznacza to, iż jedynie wykazanie nieważności lub unieważnienie umowy będącej źródłem samego zobowiązania wekslowego jest jednoznaczne ze stwierdzeniem nieistnienia tego zobowiązania. Ponieważ w przedmiotowej sprawie nastąpiło podpisanie weksla przez wystawcę oraz wydanie go wierzycielowi, należy stwierdzić, iż w sprawie zawarta została ważna umowa zobowiązania wekslowego.

W niniejszej sprawie doszło do wystawienia weksla in blanco. Istotą takiego weksla jest jego niezupełność w chwili wydania go wierzycielowi wekslowemu (remitentowi), który został upoważniony do jego wypełnienia. Jednocześnie, zaakcentować należy istotną okoliczność, że do powstania zobowiązania wekslowego w przypadku weksla in blanco dojdzie wówczas, gdy wierzyciel (remitent) uzupełnił weksel w zakresie, w jakim był do tego upoważniony. Chociaż zobowiązanie z weksla jest – co do zasady zobowiązaniem abstrakcyjnym, to jednak reguła ta doznaje wyłomu w przypadku weksli in blanco, które uznawane są za kauzalne (wyrok Sądu Najwyższego z 18 listopada 1970 r. w sprawie I Pr 407/70). W przypadku, zatem sporu pomiędzy wystawcą czy też poręczycielem weksla własnego in blanco i remitentem zobowiązany może podnosić zarówno zarzuty formalne dotyczące treści weksla jak i zarzuty osobiste wynikające ze stosunku podstawowego będącego przyczyną prawną zobowiązania wekslowego. W wypadku sporu pomiędzy remitentem a wystawcą weksla własnego nie mają, bowiem zastosowania ograniczenia wynikające z art. 10 i art. 17 prawa wekslowego, które służą zagwarantowaniu pewności obrotu wekslowego i aktualizują się dopiero w chwili przeniesienia weksla na zasadach prawa wekslowego. Jak już wyżej wskazano, nie ma wątpliwości, że w procesie „wekslowym” (art. 485 § 2 kpc) pozwanemu przysługuje prawo podniesienia zarzutów wynikających ze stosunku podstawowego, co przenosi spór z płaszczyzny prawa wekslowego, na którym oparty był pozew wniesiony w postępowaniu nakazowym, na płaszczyznę stosunku prawa cywilnego. Jednak w tej sytuacji, to właśnie pozwany ponosi ciężar dowodu, że roszczenie powoda z tego stosunku nie istnieje (wyrok Sądu Najwyższego z 24 czerwca 2005 r. w sprawie V CK 780/04, wyrok Sądu Najwyższego z 15 lutego 2006 r. w sprawie IV CSK 15/05). Jeżeli występujący z powództwem o zapłatę jako remitent weksla własnego wystawionego przez pozwanego potwierdzi swe prawo dokumentem o cechach określonych w art. 101 prawa wekslowego, a pozwany nie udowodni zarzutów tamujących lub niweczących, sąd uwzględni żądanie na podstawie art. 28 ust. 2 w zw. z art. 104 ust. 1 prawa wekslowego (wyrok Sądu Najwyższego z 18 listopada 1999 r. w sprawie I CKN 215/98). Jak wskazał Sąd Najwyższy trafne jest zatem zapatrywanie, iż z punktu widzenia rozkładu ciężaru dowodzenia, powód czyni zadość wymaganiom prawa, przedstawiając prawidłowo wypełniony weksel. Natomiast na stronie pozwanej ciąży obowiązek dochowania należytej staranności w wykazaniu zasadności swojego stanowiska dokumentami załączonymi do zarzutów przeciwko nakazowi zapłaty (wyrok Sądu Najwyższego z 15 lutego 2006 r. w sprawie IV CSK 15/05). Pogląd ten w pełni

należy podzielić. Z weksla wypływa domniemanie istnienia zobowiązania po stronie osoby obowiązanej z weksla. Powoływanie się na brak zobowiązania powinno zostać przez strony sporu wykazane. Zgodnie z przepisem art. 6 kc, ciężar dowodu obciąża w tym przypadku pozwaną.

W przedmiotowej sprawie, pozwana K. S. nie wykazała, aby faktycznie jego zobowiązanie było nieważne, czy też nie istniało, względnie wygasło. Wskazać należy, że przyczyną obciążenia pozwanej przez powoda (...) S.A. w B. było niespłacanie przez nią roszczenia wynikającego z umowy pożyczki, a w konsekwencji wypowiedzenie umowy przez powoda i wezwanie pozwanej K. S. do wykupu weksla. W świetle powyższego powód (...) S.A. w B. był uprawniony do obciążenia jej nie tylko obowiązkiem zapłaty zaległych rat, ale również innych należności wynikających z umowy, a w konsekwencji do wypełnienia weksla zgodnie z deklaracją wekslową wystawcy weksla.

Zgodnie z treścią art. 6 kc w związku z art. 232 kpc to na stronie ciąży obowiązek udowodnienia faktów, z których wywodzi ona skutki prawne, a jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22 listopada 2001 r. (I PKN 660/00) „Samo twierdzenie strony pozwanej nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 kpc) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą”. W procesie cywilnym na stronach spoczywa ciężar twierdzenia i dowodzenia wszystkich okoliczności (faktów), które w myśl art. 227 kpc stanowią przedmiot dowodu. Tzw. fakty negatywne mogą być dowodzone za pomocą dowodów faktów pozytywnych przeciwnych, których istnienie wyłącza stwierdzoną okoliczność negatywną. Tak więc ciężar dowodu w postępowaniu cywilnym nie zawsze spoczywa na powodzie, ponieważ osoba, która odmawia uczynienia zadość żądaniu powoda, obowiązana jest udowodnić fakty wskazujące, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie IV CSK 299/06).

Mając powyższe na uwadze, w przedmiotowej sprawie po przedstawieniu przez powoda (...) S.A. w B. wypełnionego weksla oraz umowy pożyczki, to na pozwanej K. S. spoczywał ciężar wykazania, że opisane powyżej wierzycelności w rzeczywistości nie istnieją, lub istnieją ale w mniejszym wymiarze (że niezasadnie obciążono ją innymi należnościami niż spłata należności głównej). Okoliczności te nie zostały w żaden sposób przez pozwaną wykazane.

Sąd rozstrzygający niniejszą sprawę stwierdził, że powód wykazał zasadność roszczenia oraz jego wysokość poprzez dołączenie do akt sprawy stosownych dokumentów.

Odnosząc się do zarzutu pozwanej, iż umowa pożyczki nie została skutecznie wypowiedziana, a zatem roszczenie nie stało się wymagalne, nie został on wykazany przez pozwaną. Powód wezwał pozwaną do uregulowania zaległości wynikającej z niespłaconych rat pożyczki, a następnie wypowiedział pozwaną umowę pożyczki, dokonując jednocześnie wypełnienia weksla i wezwania do jego wykupu. Wszelkie czynności dotyczące wypowiedzenia umowy zostały przez powoda wykonane prawidłowo, a zatem roszczenie jest wymagalne, a pozew nie został złożony przedwcześnie. Jak wskazano powyżej, powód przedstawił dowody śledzenia przesyłki, z których wynika, że korespondencja została pozwanej doręczona w sposób bezpośredni przez operatora pocztowego, a nie w sposób zastępczy (zwrot przesyłki awizowanej dwukrotnie).

Podkreślić należy, że pozwana podniosła zarzut zastosowania klauzul niedozwolonych przez powoda, jednak nie wskazała żadnej konkretnej klauzuli.

Ustawodawca wymienia następujące przesłanki uznania danego postanowienia za niedozwolone w rozumieniu art. 385¹ kc: dane postanowienie umowne jest „nieuzgodnione indywidualnie”; kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Zastrzeżono przy tym, że postanowienia określające główne świadczenia stron, takie jak cena lub wynagrodzenie, mogą zostać uznane za niedozwolone postanowienia umowne tylko wówczas, gdy zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. W celu ustalenia, czy konkretne postanowienie umowne należy kwalifikować jako „nieuzgodnione indywidualnie”, należy zbadać, czy konsument miał na treść danego postanowienia „rzeczywisty wpływ” (art. 385¹ § 3 zd. 1 kc). W szczególności ustawodawca zwraca uwagę na niebezpieczeństwo „nieuzgodnionego indywidualnie” charakteru postanowienia umowy przejętego z wzorca umownego. Kontroli podlegają zatem nieuzgodnione indywidualnie: postanowienia

umowne przejęte z wzorca umownego bądź też nie (w przypadku umowy zawartej bez użycia wzorca umownego chodzi o te, które nie były przez strony negocjowane) oraz postanowienia wzorców umownych.

Ciężar dowodu spoczywa oczywiście na tym, kto z okoliczności indywidualnego uzgodnienia treści postanowienia lub braku takiego uzgodnienia wyciąga skutki prawne (art. 6 kc). W sporze wynikłym w obrocie konsumenckim to najczęściej przedsiębiorcy zależy na wykazaniu faktu indywidualnego uzgodnienia. Na konsumentcie zaś ciąży jedynie wymóg wykazania, że zaskarżone przez niego postanowienie jest przejęte z wzorca umowy, bez konieczności dowodzenia, że zostało mu narzucone z pominięciem indywidualnego uzgodnienia . Domniemanie z art. 385¹ § 4 kc, nie obejmuje oczywiście postanowień samej umowy. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem rozstrzygającym o tym, czy postanowienie wzorca umownego jest niedozwolone. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zakazuje wykorzystywania danej klauzuli, zbadawszy przesłanki uznania postanowienia za niedozwolone z art. 385¹ § 1 kc (art. 23b ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów). Zgodnie z art. 23d cyt. ustawy, prawomocna decyzja o uznaniu postanowienia wzorca umowy za niedozwolone jest skuteczna wobec przedsiębiorcy, co do którego stwierdzono stosowanie niedozwolonego postanowienia umownego oraz wobec wszystkich konsumentów, którzy zawarli z nim umowę na podstawie wzorca wskazanego w decyzji.

W niniejszej sprawie pozwana K. S. powołała się na zastosowanie niedozwolonego postanowienia umownego, jednakże nie wskazała okoliczności uzasadniających uznanie umowy za spełniające te warunki, a ciężar dowodu w tym zakresie obciążał pozwaną.

Okoliczności niniejszej sprawy nie uzasadniają również poglądu, by postanowienia umowy miały na celu obejście prawa lub były sprzeczne z zasadami współzycia społecznego i naruszały normę art. 58 § 2 kc. Należy podkreślić, iż powód na podstawie umowy pożyczki przekazał pozwanej do dyspozycji kwotę 9000,00 zł na wskazany przez nią rachunek bankowy w zamian za określony w umowie zysk z tytułu prowizji i oprocentowania. Powód był uprawniony do obciążenia pozwanej prowizją we wskazanej w umowie wysokości. Dodatkowo wskazać należy, że koszty związane z umowy pożyczki nie przekraczają maksymalnej kwoty pozaodsetkowych kosztów kredytu i zostały ustalone zgodnie z art. 36a ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim. Przepis ten wprowadził pojęcie limitu pozaodsetkowych kosztów w związku z określoną umową kredytu konsumenckiego. Limit pozaodsetkowych kosztów kredytu, określono jako pewien pułap wyliczany na podstawie całkowitej kwoty kredytu. Całkowita kwota kredytu to maksymalna suma środków pieniężnych, które kredytodawca udostępnia konsumentowi na podstawie umowy o kredyt. Maksymalną kwotę kredytu oblicza się według wzoru: $(...) \leq (K \times 25\%) + (K \times R \times 30\%)$, w którym poszczególne symbole oznaczają: (...) maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu, K – całkowitą kwotę kredytu, n – okres spłaty wyrażony w dniach, R – liczbę dni w roku. Wskazać należy, że ustalona przez wierzyciela prowizja w wysokości (...),00 nie przewyższa maksymalnej kwoty pozaodsetkowych kosztów kredytu. Ponadto zgodnie z art. 36a ust. 2 cyt. ustawy, pozaodsetkowe koszty kredytu w całym okresie kredytowania nie mogą być wyższe od całkowitej kwoty kredytu. Jak wynika z umowy pożyczki z dnia 30 lipca 2018 r. pozaodsetkowe koszty w niej wskazane nie przekraczają całkowitej kwoty udzielonej pożyczki w wysokości 9000,00 zł.

Pozwana K. S. w zarzutach od nakazu zapłaty oraz w toku procesu wносиła o uchylenie nakazu zapłaty oraz oddalenie powództwa w całości. Powód podtrzymywał swoje pierwotne stanowisko, jego żądanie było tożsame z zawartym w pozwie.

Zgodnie z art. 496 kpc, po przeprowadzeniu rozprawy sąd wydaje wyrok, w którym nakaz zapłaty w całości lub w części utrzymuje w mocy albo go uchyła i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też postanowieniem uchyła nakaz zapłaty i pozew odrzuca lub postępowanie umarza.

W związku z powyższym Sąd w pkt I wyroku utrzymał w mocy w całości nakaz zapłaty z dnia 26 listopada 2018 r. wydany w postępowaniu nakazowym w sprawie I Nc 1664/18.

W pkt II Sąd zasądził na rzecz powoda od pozwanej kwotę 1200,00 zł tytułem uzupełnienia kosztów zastępstwa procesowego. Zgodnie z art. 98 kpc, który stanowi, iż strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić

przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Powoda należy uznać za stronę, która w całości wygrała niniejszy proces. W nakazie zapłaty z dnia 26 listopada 2018 r. na rzecz powoda zostały zasądzone koszty procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego, ustalonymi na podstawie § 3 pkt. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. Z uwagi na rozpoznanie sprawy po wniesieniu zarzutów powodowi przysługuje uzupełnienie kosztów zastępstwa procesowego do wysokości tych kosztów przewidzianej w § 2 pkt 5 cyt. rozporządzenia, a zatem do kwocie 3600,00 zł. Sąd zasądził więc od pozwanej K. S. kwotę 1200,00 zł tytułem uzupełnienia kosztów zastępstwa procesowego należnych powodowi.